

TUGGAR-SZIGETEK

GEOFRÁMIA ADALÉKOK
ÉSZAK-YNEV, VELERIAN-TENGER

*Tiadlani száműzöttek nyomorúságos menedékei,
tenger ostromolta kihalt, komor sziklazátonyok, mélybe nyúló hasadékokba alátekintő
ingókövek, jeges északi szél, egy rejtélyes hajótemető és egyetlen város... Tuggar.*

Tuggar, vagy más szóval a Tuggar-szigetek a tiadlani fenségvíznek számító Velerian-tenger szigetcsoportja. Annak ellenére, hogy a szigetek összterülete meghaladja sinemos szigeteinek összesített szárazulatát vagy Keskellon szigetországának méretét, illetve megközelíti a Karkvin-szigetekét, Tuggar mégis egy kevésbé ismert területét jelenti Ynev földjének.

Helyével és jellemzőivel a Velerian hajósain, Tiadlan Nastar-papjain és bíráin kívül elsősorban az északi földtudósok vannak tisztában, a silányabb minőségű, olcsóbb földabroszokra fel sem kerül. A déli kontinensfélen már hiába is keresnénk róla bármilyen feljegyzést, talán csak Krad egyházának legnagyobb könyvtáiraiban találunk vonatkozó fülszövegeket.

Mintha Ynev népei általános feledéssel sújtották volna ezt a vidéket...

Akik azonban mégis vállalják a kihívást, hogy megismerjék a szigeteket, ősi, vadságában csodálatos tájat tapasztalhatnak meg.

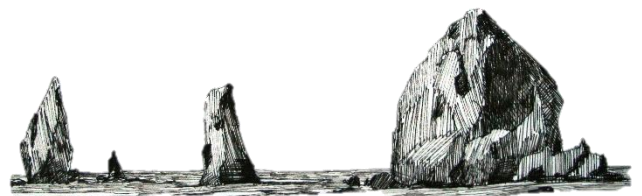
FÖLDRAJZ

A tenger fölé legmagasabb pontján is csak párszáz lábbal kimagasodó, három nagyobb és tucatnyi kisebb szigetet szinte mindenhol komoran susogó fenyőerdő borítja, de itt-ott üde foltként nyír- és juharligeteket, magányos cédrusfákat is találhatunk. A szigeteken az ilanori Csillag-pusztát borító harsány, kékeszöld levelű perje is megtelepedett; különösen a Kis-Tuggaron, a szigetcsoport második legnagyobb szigetén jellemzőek a tágas, láthatárig húzódó füves mezők, ahol csakis ezt a szívós fűvet billegeti a szél. Az élheterlen fűfélének köszönhetően a helyiek mindenféle gabonának híján vannak, az éghajlatnak köszönhetően így elsősorban almát és különféle bogyós gyümölcsöket termesztnek.

A Tuggart ősidők óta ostromló szélben és esőben elkopott puha mészből hátramaradt, némán strázsáló, ujjhegynyinek tűnő felületen egyensúlyozó, hatalmas sziklák fenséges látványt nyújtanak a szemlélődőknek, különösen olyankor, ha Ville helyi papjai áldozatokat mutatnak be mellettük. Az ingókövek ugyanis a száműzöttek kóbor papjainak természetes oltárai, amelyek istennőjük védelmét élvezik. Nem lehet véletlen, hogy ezek közelében a nap szinte bármely percében könnyen találunk ragadozó madarakat, amelyek kilövése főbenjáró bűn a Vadászatok Istennőjének hagyományai szerint.

A Velerien tenger legfontosabb áramlatai, az északi Kékliliom, a keleti Ikrafutó és a déli Tekkan a szigetek körül érnek össze, így a környék roppant gazdag tengeri életvilággal büszkélkedhet. Kiterjedt kagylótelepek, legalább tucatnyi halfaj, delfinek és bálnák gondoskodnak a helyiek bőséges ételmezéséről. Pontosabban tennék, ha a szigetcsoport vizei nem lenne legalább annyira veszélyesek, mint amilyen étellel telik.

A víz mélysége akár öt-tíz lábanként is drasztikusan változhat, így míg az egyik pillanatban roppant mélységbe süllyed a horgony, a következőben már csak a hajófenék vészterhes recsegése-ropogása hallatszik, ahogy egy alattomos zátony belemart.

Az ilyen rendkívül változékony mélység elsősorban a Nagy-Tuggar északi partvidéke mentén teszi életveszélyessé a hajózást, bár az egész szigetcsoport életét meghatározza. A tengerfenék ráadásul mintha kifejezetten a hajók elveszejtésére lett volna kialakítva – éles zátonyok, sziklafogak, metsző peremek dominálják a felületét.

S ha mindez önmagában nem lenne elég, a szigetcsoport körül szinte bármikor feltámadhat az a könnyen orkánná fokozódó erejű, fertályórás rohamokban támadó szél, amit a helyiek Hósárkálynak neveznek. A Hósárkány erejének átvészeléséhez általában elégtelenek az egyárbocos vitorlások, az ennél nagyobbak merülése pedig általában elég nagy ahhoz, hogy a sárkány zátonyra vesse őket.

TÖRTÉNELEM

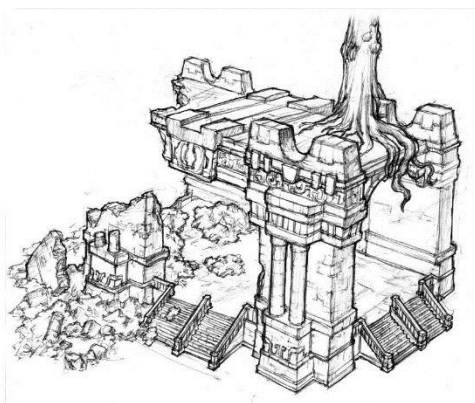
ÖTÖD- ÉS HATODKOR

A mostoha tengertől viszonylagos védeltséget csak egyetlen partszakasz, a Nagy-Tuggar déli, félköríves öble, a Csendesöböl élvez, ahová a Hósárkány ereje csak megtörve ér el és a vízmélység is megbízható. Nem véletlen, hogy az ötödkori kyrek is itt hozták létre egy kisebb kikötőt a beltengert felvigyázó hadihajók és az őket ellátó csekélyszámú gálya ellátására.

Ez a kikötő a mai Seik, a szigetek egyetlen városának alapja. A kyr kikötő köré idővel a hajókat kiszolgáló épületek, szórakozóhelyek, fogadók és céhes műhelyek egész sora épült, utcák születtek, míg végül a tartományi Hatalmasok akarata szerint felépült a párezres várost óvó erődítmény is. A kikötővár pontos funkciója mára már nem ismert, a fennmaradt feljegyzések ugyanis csupán elhanyagolható kalóztevékenységről beszélnek az ötödkori Velerian-tengeren.

A kyr építészet bölcsei szerint a kikötővár elsősorban nem is a halandóktól, hanem a természet erőitől volt hivatott megvédeni a hajókat és a szigeteket. A Tuggaron elszórva fellelhető romokat, egykori csillagvizsgálók, fürdők és nagyobb kőházak alapzatait és sarokfalait megvizsgálva igazoltnak is látszik ez a feltételezés, hisz úgy tűnik, akkoriban jóval élhetőbb lehetett a vidék. Bárhogy is volt, az erődítés ezen funkciója mára valószínűleg megszűnt, vagy legalábbis szigorúan a Csendesöbölre korlátozódik.

A birodalom fennállásának utolsó időszakában, az egyre szaporodó belső gondok idején Sogron egyik anyrja a ma Cápaszirtként ismert apró szigeten kezdett építkezésbe. Hogy pontosan mi is lett volna az elkészülő épületből, templom, palota vagy bármi más, mára nem tudni, annyi viszont biztos, hogy összesen másfél torony készült el belőle, mielőtt felhagytak volna a munkálatokkal. A tornyok és az egykori épület alapfalai azonban máig megvannak, átmeneti gazdái, kalózok, száműzöttek, sötét vallások szektái, gyorsan váltják egymást.

A birodalom bukásával kalandos, kaotikus időszak kezdődik a sziget történelmében, mellyel kapcsolatban leginkább csak találgatásokba bocsátkozhatunk. Bizonyosak lehetünk benne, hogy Tuggar egy ideig független tényezőként gondolt magára, s ez alatt az idő alatt Seik hajósai megteremtették a veleriani kalózkodás hagyományát.

A sziget neve azután Dawa birodalmával összefüggésben kerül újra elő; a mágusbirodalom szintén meghagyta saját keze nyomát a vidéken. Valószínűleg állandó, vagy legalábbis rendszeresen megnyitott térkapu kötötte össze a szigeteket Dawa valamely városával vagy városaival s a térkapu hatalmas kőpillérei máig láthatók Kis-Tuggar keleti partja mentén. A kapuból persze már régen elillant a mágia, de a környéken emberemlékezet óta nem nő egyetlen fűszál sem és állatot sem látni soha fél mérföld távolságnál közelebb s csak csupasz, kopár rögök várják a látogatót.

A mágiát értők úgy sejtik, ez a térkapu-pillér felelős azért, hogy a szigetek környékén könnyebb ugyan a térmágia használata, ám hatása sokkal kiszámíthatatlanabb.

HETEDKOR

A P.sz. 6. századtól folyamatosan benyomuló ilanori portyák miatt a Preatlon-félszigetet lakó két ork törzs egyre inkább visszaszorult. A 10. században az egyik rendületlenül fogyatkozó ork törzs, a Tűzmarkúak egy portyázó nemzetsége úgy határozott, nem csatározik tovább az íjászok népével. Társaik megvetésével mit sem törődve, kevés megelőző szakértelemmel ácsolt hajóikon a szigetek felé vették az irányt, s habár sokuk odaveszett az úton, az átvészelték ágyékából születettek azóta is fenn tudták tartani állandó kolóniájukat néhány szigeten, habár az elmúlt évszázadokra a szállásterületeik a harmadik legnagyobb szigetre korlátozódtak, amit a tiadlaniak találóan Orkzátonynak neveztek el.

A Hármas Királyság összetett társadalmában az erv lovagok és grófok gyakorlatilag függetleníthetik magukat a királyi akarattól – sem adóval, sem elszámolással nem tartoznak a koronának. Mindez addig tart, amíg főbenjáró vétséget nem követnek el, mint amilyen a felségárulás vagy a királyság egysége elleni lázadás, amely esetben azonban cím, rang és birtokvesztést követő száműzetés jár nekik büntetésül.

Sokáig csak ezek a birtokaikat, jobbágyaikat vesztő száműzöttek jelentették a káoszori maradványnépekhez, haszonleső kalózkodókhoz és orkokhoz csapódó utánpótlást. Mivel a legtöbben egyénileg vagy családjaik, leghűségesebb szolgálóik körében érkeztek, jelentőségük és létszámuk is elhanyagolható, különösen, hogy az így érkező családok legtöbbször nem érte meg a második generációt, mert a vidéket jobban ismerők áldozatává váltak. Ez az elhanyagolható beszivárgás, ami népesedésnek semmiképp nem nevezhető, a XIII. Zászlóháborút követő időszakban hirtelen többszörösére duzzadt.

A 3600-as években egymásnak feszülő tiadlani társadalmi érdekek, az ulu és nara őskkel rendelkező kereskedő klánok gazdasági ereje és az önállósulni vágyó erv nagybirtokosok többször fel-fellángoló belháborúba torkolltak, ami sokszor és könnyen vezetett a vesztés fél száműzéséhez, különösen, hogy ez a koronának is megérte, hisz a szabaddá váló földek az ő kezére kerültek. Az évszázad első felében több, mint háromezren érkeztek a szigetre és döntően az egyetlen városra emlékeztető helyen, az ötödkori kyr romokon épült, akkor nyomorúságos állapotban lévő Seikben telepedtek meg.

TUGGAR MA

SEIK ÉS A TUGGARI GRÓFI CÍM

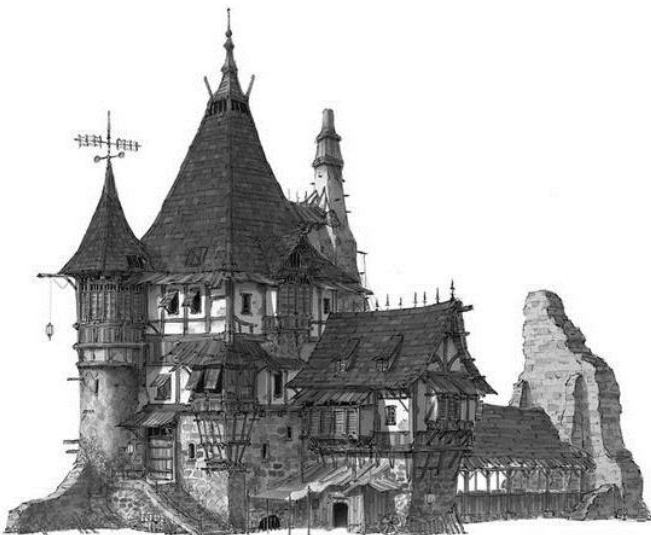
A XIV. Zászlóháború idejére, vagyis kevesebb, mint egy évszázad alatt az új lakók mintha felébresztették volna az ősi várost annak tetszalálából. A régi kyr romokon, sokszor azok kőveit használva újraépítették a kikötőt és a várat, házak tucatjait húzták fel, ivókat és egy fogadót is nyitottak, Velarnak templomot emeltek, miközben hajókat szereztek és nekiláttak a szervezett mezőgazdaságnak és vadászatnak, feldolgozásnak.

A száműzöttek menedéke mindennek köszönhetően az elmúlt időben ismét elkezdte egy élhető vidék képét ölteni. Mindehhez hozzájárul, hogy a XIV. Zászlóháborúban számos tuggari vett részt a toroniak elleni küzdelemben – ami automatikusan elhozta számukra az örökölt bűnök bocsánatát, vagyis számos familia visszatérhetett Tiadlan földjére. A bűnbocsánatot szívesen fogadták és megünnepelték, de az azóta eltelt két évtized alatt szinte senki nem élt a visszatérés lehetőségével. Mindez jól jelzi, hogy a szigetek lakói az utóbbi időben már inkább tuggariként, mint tiadlaniként tekintenek magukra.

Az elyai udvar is felismerte az ebben rejlő lehetőségeket – és persze a veszedelmeket is –, így Nastar papjainak tanácsára a király alig egy évtizede grófi birtokközponttá nyilvánította Seik kikötővárait. A száműzöttek szigetei felett azóta hivatalosan is egy tiadlani koronára felelködött lovagi familia, a Hattehan család gyakorolja a hatalmat.

A gróf mellett szinte rögtön megjelent néhány tudós pap-tanácsadó, így a familia hamarosan egy szerényebb Nastar-szentély építésébe kezdett és külön épületet jelölt ki a vitás ügyek bíróságának, melyben Velar papjai segédkeznek a grófnak. A tuggariak a legtöbb esetben bajjívást rendelnek el a vitás felek között, ám itt, a tiadlani gyakorlattól eltérően, nem lehet a feleknek bajnokot állítani maguk helyett, ami miatt sok olyan bűn nem is kerül a bírák színe elé, amelyért az anyaországban súlyos elmarasztalás és büntetés járhatna.

Habár a legtöbb szigetlakót megnyugtatta és az összetartozás érzésében erősítette meg a Hattehanok elismerése, néhányan megrettentek a változástól és szinte azonnal az újdonsült grófi család ellen kezdtek szervezkedni...

KALÓZOK, GYLKOSOK ÉS SZÁMŰZÖTTEK

Nem szabad azonban azt feltételeznünk, hogy a Seik környéki „civilizálódás” és a Hattehanok máris a szigetek teljes egészére kiterjedő változást hoztak volna el. A kisebb szigetek és zátonyok számos olyan alak búvóhelyeként és menedékeként szolgálnak, akikről nem is tudnak Seikben, nemhogy ők hallottak volna bármiféle tuggari grófról.

A legtöbben a klasszikusnak mondható módon, rangjukat és vagyonukat veszítve kerültek a szigetekre, mert olyan bűnt követtek el, amire nem létezik felmentés. Kisebb barlangokban, ingókövek árnyékában húzzák meg magukat, esetleg csatlakoznak valamelyik kalózkapitány legénységéhez. A tengeri rablók dolga az utóbbi időben, a seiki változásoknak köszönhetően megnehezedett, viszont a megnövekedett kockázat sokkal nagyobb nyereséggel is kecsegtet, mióta a város és a tiadlani partok, elsősorban Ottenby között megindult a kereskedelem.

A sötét vallások, Orwella és Tharr követői közül senki nem Seikben keres menedéket, hisz ott ugyanúgy rájuk akadhatnak Velar helyi papjai és a gróf emberei, mint a kontinensen, vagyis számukra is természetes, hogy a kisebb szigeteket választják menedékkül. Sokan a Cápaszirtet célozzák meg elsőként, ahol a régi kyr romok nem csak jól védhető menedékekkel, de elfeledett mágiikus hagyományok ígéretével is csábítják őket.

A harmadik legnagyobb szigetet lakó orkok pedig természetesen nem tartoznak a gróf fennhatósága alá, sőt, sem a kalózokkal, sem holmi istenfélék papjaival nem kívánnak osztozni a szépen hízó zsákmányon, így állandó a harc a tuggari gróftól független erők között is.

ÉRDEKESSEGEK, HELYI VONÁSOK

A TUGGARI ORKOK

A tuggari orkok az itt töltött évezredek alatt jól megtanultak úszni és egész ügyesen hajóznak, de messze nem érhetnek mondjuk a Viharkeltők törzsének nyomába. A szigetzátonyokat azonban mindenkinél jobban ismerik, beleértve az emberek kalózeit is, akiket viszont nem szívlelhetnek, így rendszeresen indítanak portyát a menedékeik ellen.

Habár máig Tűzmarkúnak vallják magukat, a helyi orkok szó szoros értelmében már rég nem alkotnak törzset, mivel nem rendelkeznek a hagyományos értelemben vett vezéri nemzetséggel és énekmondókkal sem. Előbbieket a legerősebb jogán választják, utóbbiak feladatát, az orkok legrégebbi legendáinak örökítését a sámánok végzik.

A tuggari orkok szent állata mára a barrakuda lett. Az erősebb sámánok képesek egész rajokat magukhoz szólítani ezekből a vérengző, mohó ragadozókból. Az időről időre bemutatott emberáldozataik is úgy zajlanak, hogy a leghúsozabb rabszolgát egy szirtról a barrakudáktól hemzseggő vízbe lökik.

Mivel a barrakudák felismerik a tuggari orkokat, sőt, maguk közül valónak tekintik őket, a helyiek felnőtté avatási szertartása is ezek bevonásával zajlik. A barrakudák párzasi időszakában, egy kisebb evezősön a viharos vízbe dobják a próbatevőt a halak ívó területein, a szállásterületektől néhány mérföldre, s az ifú orknak valahogy vissza kell jutnia az Orkzátonyra. Ha kudarcot vall, a halak legalább jóllaknak.

A HAJÓTEMETŐ

Nagy-Tuggar északi partjain találjuk a helyiek által találoán hajótemetőnek nevezett területet, ahol a tengervíz legalább kéttucatnyi, a rothadás, korhadás és algásodás változatos szakaszában lévő hajóroncsot mos. A Velerian ezen a környéken a szigetcsoportnál megszokottnál is sokkal alattomosabb, váratlanul kialakuló örvények, a természet törvényeire fittyet hányó árapály, pillanatok alatt megerősödő áramlatok nehezítik a hajósok életét még a parttól még egy mérföldnyire is.

A szigetek területén sok helyen tetten érhető az elmúlt idők mágikus csatározásainak hatása, s valószínűsíthető, hogy a hajótemető körüli hirtelen, gyilkos áramlatok is egy hatodikori átokból erednek, melynek erejét még nem kezdte ki az idő...

A hajótemetőben főként tiadlani kalmárhajókat és a tuggari kalózok, csempészek póruul járt vitorlásait, orkok evezőseit ostromolják a hullámok, de a zátonyok között sokkal távolabbi vizek emlékét őrző hajókat, így bálnavadász harksheffeket, a legutóbbi zászlóháborúban elsüllyesztett barbár tramonokat is találunk, sőt, egy képzett merülő akár jóval ősbibb, akár ezer év óta a tengerfenéken pihenő roncsokra is bukkanhat.

A hajótemető azonban nem csak a járműveknek szolgál zord síremlékül. Az egykori hajósok közül nagyon sokan képtelenek megnyugodni hirtelen, sokszor nagyon váratlan halálukban – a környéket tucatjával járkák a különböző erejű élőholtak, így a hajóroncsokban maradt értékek kimentésére, felhozatalára vállalkozók általában szörnyű halált halnak.

TÉRMÁGIA

Már korábban, a szigetek történelmét tárgyalva szóba került az a feltételezhetően dawai térkapu-maradvány, amelynek térmágiára gyakorolt hatása máig tetten érhető a szigeten.

Tuggar területén sajátos módon működik a térmágia. Egyrészt könnyebb létrehozni a térmágikus hatásokat, varázslatokat, mintha maga a szigetet borító sűrű manacsatornák segítenének mindebben. Másrészt viszont a tengeri áramlatokhoz hasonlóan alattomosak a mana itteni csatornáit, így megeshet, hogy hirtelen sokkal több mágikus energia kerül a varázslatba, mint az szükséges lenne, vagy éppen az utolsó pillanatban illan el belőle egy kevés mana.

A Tuggaron létrehozott térmágikus hatások annyi E-vel erősebben jönnek létre, mint a varázstudó szintje és a varázsláshoz szükséges Mp is csak ¼-e a megszokottnak. Ezzel együtt minden tuggari térmágia (100 - varázstudó szintje x 5)% eséllyel torz mágia, annak minden veszélyével együtt.

AZ INGÓKŐ HARCMŰVÉSZ ISKOLA

Az egyik kisebb zátonyszigeten, a két legnagyobb szigetet elválasztó tengeri csatorna közepén található az Ingókő harcművész iskola. A stílust Dara Lak alapította mintegy hatszáz éve; mikor a mester ellátogatott a szigetre száműzött korábbi tanítványához, egy toroni boszorkával szövethető kardmesterhez, a Hósárkány szél orkánként zúdult rájuk és egy jókora ingókő alatt találtak menedéket a késékként alázóduló jégzilánkok elől. Dara Lak ekkor tapasztalta meg az ingókőkövek csodálatos nyugalmát és szunnyadó erejét, így visszatérve Tiadlanba a dorcha elé járult és alig egy évvel később neki is láthatott az Ingókő iskola kolostorának építéséhez.

A stílus azóta nagy népszerűsége tette szert a száműzöttek körében, mert tanításai révén megnyugvást találhattak sorsukban és ismét kezükben érezhették annak irányítását – mindezt csak tetézte, hogy a technikák, amiket a kolostorban megtanulhattak, segítettek a kalózok és orkok portyáinak túléléséhez, sőt, a helyiek egymás közötti küzdelmeiben is hasznosíthatók voltak.

Az Ingókő iskola a kivárás, ellenszegülés és ellenállás iskolája. Tanításai szerint az ideális állapotban a lélek feladata az ellenszegülés; az ugyanis képes rá, hogy ellenszegüljön bármilyen hatásnak, ami őt vagy a testet éri, és ha a vihar, legyen az harc, asztrális vagy mentális hatás, ki is mos mellőle mindent, ő akkor is állja majd a sarat.

A stílust követő harcművészek képesek rá, hogy Chi-harcban lemondjanak az extra támadások jogáról, de minden egyes elhalasztott támadásért cserébe +1 SFÉ-t és +5 ME-t kapnak. Mindezen túl Chi-harcban úgy alkalmazhatják az Aranyharangot, mintha két szinttel magasabbak lennének, vagyis több SFÉ-t nyerhetnek vele és hosszabb ideig tudják azt fenntartani büntetlenül.

A stílus harcosainak pusztakezes harcértékei alacsonynak számítanak a többi harci iskola között, körönként csak egyszer támadnak, ráadásul használatakor a harcművész automatikusan elveszíti a kezdeményezést. A stílusban 5. szintet elérők már kétszer is támadhatnak körönként, de mindkét támadásuk a kör legvégén következik, miután ellenfelük már leadta ellenük összes támadását. A harcművészekre Chi-harcban is vonatkozik iskolájuk megkötése: minden támadásukat csak a kör legvégén hajthatják végre. A kör végén leadott támadások viszont élvezik a kivárás technikájának előnyeit, vagyis a támadás(ok)ra +10 Té-t kapnak.

Az iskolát követők egyedi felszerelésként különleges kéz- és karvédőt használnak, mely a váll alsó részétől tenyérközépig ér, a kart kályhacsőszerűen beburkolja, így nem csak a védekezést segíti elő (Vé +15), de a sérülésektől is véd (SFÉ 1). A harciasabb harcművészek fémlemezekkel erősítik meg a kézfejet borító részt, ami így vasökölként funkcionál (Sebzés +1k3).

Kéz T/k 1 (2) Ké – Té 10 (+10) Vé 15 (+15) Sebzés 1k6+1 (+1k3)

Kelt: Debrecen, 2016

Írta: Lord RuFuS

Mentálcsavar Klub

